

ДУШКО БАБИЋ

ЛИКОВИ, ОГЛЕДАЛА.

ПЕСНИКУ У ГОДИНАМА

Пиши, дрљај, а шта би друго!
Ту више нема хоћу-нећу.
Позлати речи суштом тугом
и све то прими као срећу.

И не питај: коме то треба?
(Ко мање пита, лакше живи!)
Сам, под кровом звезданог неба
пиши и никог за то не криви.

Загледај се у ону зраку,
у чисту радост другог жића,
којом те речи воде по мраку
тескобе, страха и небића.

Сноветај, римуј, јер мора тако
и себе глувом свету кажи –
шаљиво, горко... само не млако,
и не лажи, брате, не лажи.

ВУК ИСАКОВИЧ И МАЈКА КРАЉИЦА

Пресветла краљице, моје име је – Вук.
Не чудите се томе, јер
тамо одакле дођох ова бездома звер
крштава децу и као добри дух
заклања куће од урока и зла.
Зато нам је душа помало дивљачна
и судба прека, невесела –
слепа и глува, а као сат тачна.

Она нас доведе у овај рат:
да у туђини бранимо нешто своје,
мада нико не зна: зашто и ко је
непријатељ а ко брат?

Ако брата игде и има
на нашим блатним путевима.

Зато: имајте милости за мој несрећни пук
кад Вам кажу да по салашима даве гуске,
чупају дулеке, кромпир, лук...
и тужне погледе мушке
бацају на Ваше једре жене.
Не дижите за нас вешала
јер их у себи носе наше крваве зене
кад се одвоје од плуга и рала.

Ми идемо смрти у сусрет. Заиста:
нама је умрети као напиту се воде!
Наш Бој је крв! Смрт је праведна и чиста!
Зато песници српски певају оде
вешалима, изнад кала и блата.
Зато се и ја, тежак као буре, мрачан и горак,
ваљам кроз магле, од рата до рата
и у плавом кругу тражим светли знак

да одлетим негде, из тела,
умивен изнутра, лаган као перје:
изнад снежних гора, у сванућа бела,
изнад Урала, Суматре, Хипербореје...

Овде немам ништа: ни дома, ни здравља.
Као уклет лутам блаштима царским.
Само блага рука *слајкої православља*
чува и мене и национ сарпски.

Испод нашег грла – увек исти нож.
Душе нам плове бескрајним пољима,
где тихо шушти *залајкоја рож*.
И само по томе знамо да нас има.

АХМЕД НУРУДИН

Ја, сироти дервиш, без прага и крова,
послат да учим грубе и неуке,
што сваки ајет знам до задњег слова,
што пружам ка небу ове празне руке
и голу душу обасјану вером –
имам за сведоке дроздове и жуне,
тишину ноћну, мастило и перо
и тужног брата што у запту труне –

да у страху постах испушена лула,
избледело слово у изгубљеном свитку...
Сад сам живи доказ, јак к'о градска кула
да је сваки човек увек на губитку.

СТЕЋАК ЗА ПИЛИПЕНДУ

Овде лежи Пилип Пилипенда звани
Кракати сељак из Симине приче
Власник магарца и кокошке Пирге
Неписмен мада натуцам и сричем

Црвена слова и уз њих понешто
(Било би таман да није превише)
Један од оних ком се није дало
Да се у *царску вјеру* рукопише

Не оста за мноm куће ни кућишта
Живех и скончах као гладан пас...
Прощао животи. Само леден ветар
Још држи опело – за мене за нас.

БОЕМСКА КОМЕДИЈА

Милану Ненадићу

Из свих оружја које си имао
на властиту си главу кидисао

Осушио Црно море алкохола
чекајући зоре крај кафанског стола

Али место зора и светлости јарке
свитале су само неке нове варке

Видео си себе изнад Грковаца
у црном стаду божијих оваца

И решио одмах кобно мимо света
да уједно будеш и стрелац и мета

Из сињег живота као млаз из чесме
грка се туга сливала у песме

Ако су и тлапње (још мало па ништа)
песме су страшних глава уточишта

Од пића и несна отежала модра
на мртвој стражи крај *ошћине* ограда

стајала је твоја смрти пркосећи
на белегу свакој беди и несрећи

А уснула мирно поред плинске пећи
тихо као лелуј пламичка на свећи

ПРЕД ЈЕЖЕВОМ КУЋОМ

Код толико главних јунака,
пустолова и племића,
фаталних жена, занесењака...
ти се сетио Жежурке Жежића
и његове куће на крају шуме,
испод трулог буковог пања,
где само он може и уме
да живи срећно, воли и сања.

Ушушкан, склоњен од крупних звери –
дивљих свиња и курјака,
на којима свака длака
гладује увек и глађу мери
све што гмиже, корача, лети...
Таква је шума, ту сваки трен
и предатору гладном прети
(камоли јежу, смешном створу)
да може постати ручак и плен
змији, свраки, смрдљивом твору...

Језу је познат закон џунгле –
сирове снаге и трбуха,
где се пропадне, онако џумле,
одједном, с ногу, избебуха.
Док траје гозба, весеље, лом,
вечера масна, *чејтверосајна*,
Јежића чека скромни дом –
тишина мека, благодатна.

Све чешће ме нађу минуте
луцидности (са мало стида),
кад се из вреве, јежевим путем,
враћам међ' своја четири зида
да у тишини слажем риме,
склоњен од света – пасје зиме.

НАД РУШЕВИНАМА НАРОДНЕ БИБЛИОТЕКЕ

Где зјапи ова зидина урасла у драчу
тиховале су књиге – житија, србљаци...
док не дођоше мештри, вични огњу и мачу
да нам дискретно кажу: „Ви сте, ипак, дивљаци.

Шта ће вама књиге? За вас је плуг и рало,
хајдучка пећина ваша је библиотека.
Ето вам гусле и дипле... Ваше време је стало
у мртвом часу неког далеког века.”

Гледам камене хрпе и у мислима зидам
првотне облике: фасаде, терасе... Врата
што воде међу свитке и рукописе. Ридам
над осам векова згаслих за пола сата.

Видим: повеље, мапе, царске даровнице,
хрисовуље, гравире, вино краснописа –
израђају из шибља и лебде као птице
изнад змијских легла, вешала, амбиса.

Рукописи не горе – гори папир само:
слово пркоси огњу, памјат у њему живи,
ту се душа зрака судара са тамом,
хлеб насушни сејућ на божијој њиви.

Где чами ово камење, гореле су књиге –
све што су руке писара склањале у слова:
молитве, озарења и оне ситне бриге
што су чиниле живот од бразде до рова.

Таква је наша срећа: из авиона и топа
уче нас хуманизму и свему што треба:
нађу дете на ноши и за певницом попа,
камоли библиотеку која сеже до неба.

И, опет, све заћути. Мрена прекрила зене.
Распршила се у зраку туга што ме таче.
Ћутим, ал знам и чујем: неко уместо мене
над овим камењем наставља да плаче.